

AZ ERŐSEBB „GYENGÉBB NEM” ÚJ SZÉRIAJA...

A nyugati, különösen a francia »kommerszfilmek« sorozatában az utóbbi időben feltűnően gyakran nyúlnak ahhoz az ósrégi sablonhoz, hogy a lányok-asszonyok különböző kalandos furfangokkal megleckéztetnek egy-egy kakaskodó férfit, aki azonban végül mégiscsak beköti egyikük fejét...

A windsori víg nőktől és társnőiktől, például egyenes — és jól kitaposott — út vezet *Michel Boisrond* Párizsban most bemutatott *Faibles femmes* (Gyenge nők)

című vígjátékáig vagy *Duvivier* ugyancsak nemrég bemutatott *La femme et le pantin* (Az asszony és a bábu) című újdonságáig, amelyben *Brigitte Bardot* rángatja dróton a maga férfi-pojácáját...

A Gyenge nők hármán vannak: *Sabine* (*Mylène Demongeot*, aki a *Szálemi boszorkányok* *Abigél*-szerepében tűnt fel), *Agathe* (*Pascale Petit*, *Carné Tricheurs*-jének nagy felfedezettje, aki egycsapásra az élvonalba ugrott) és *Hélène* (*Jacqueline Sassard*, a *Guendalina* cí-

mű francia—olasz vígjáték bájos kislánya). Mind fiatal, szép és szerelmes. Csakhogy szívüket *ugyanaz* az ifjú *Don Juan* hódítja meg, *Julien* (*Alain Delon*), akinek a szerelem csak csalfa játék, szórakozás. A három gyenge nő összeesküvést sző: bosszút kell álljanak. Hogyan fajul a barátnők szerelmi versengése ádáz kollektív bosszúvágygá, a karmolósos-harapásos macska-fegyverektől hogyan jut el a három szövetkező vetélytárs a mérgezési kísérletig, s hogyan segít hálaistennek a hagyományos véletlen abban, hogy mégse forduljon komolyra a dolog, s hogy a szívtipró *Julien* végül mégis az ifjú és szép *Hélène* rabszolgája legyen — ez a film nagyonis sablonos, belül menthetetlenül üres, de sok-sok ötlettel, ügyes fordulattal fűszerezett meséje. A kritika mégsem »menti fel« a fiatal rendezőt, aki »az ultrakönnnyű szórakoztatás és a lapos búvárkomédia közt ingadozik«, és akinek —, mint a *France-Observateur* írta — ezen az úton önmagának is el kell vesztenie hitét saját tehetségében...

A párizsi filmkritika talán még szigorúbb *Julien Duvivier* esetében, aki régi és tapasztalt rendező: a *La femme et le pantin* történetét úgy látszik még *Brigitte*

Mylène Demongeot

A »gyenge nő« Boisrond
comédiájában: Demongeot,
Pascale Petit és Jacqueline
Sassard

Bardot vetkőző-táncái sem emelhetik ki az érdektelenségből. Eva, a kihívó kis francia nőcske (Bardot) megőrjíti Don Mattéot, a szerelmi és pénzügyi sikereiben egyaránt gazdag spanyol nemest (Antonio Vilar): a kis táncosnő »erősnek« mutatja — kéreti magát, mert tudja, hogy Don Juanját ezzel foghatja meg. A spanyol úr némi bonyodalom után végül féltékeny dühében megpoffozza hölgycét, mire ez »Most már bebizonyítottad, hogy igazán szeretsz!« felkiáltással a nyakába borul. Erőszak, erotika, tömegverekede-

dés, színpompás »fiesta«, vad lovaglás, tüzes spanyol tánc és a francia »nemzeti B. B.« együtt csak megteszi a magáét — gondolták a francia-spanyol koprodukció szerzői. Alkalmassint csalódtak: a film unalmas és kassza-siker se lesz belőle. »A rendezés banális, méltatlan ahhoz a biztoskezdő mesteremberhez, aki Duvivier mindig is volt« — írja Doniol-Valcroze.

A kritika mentőkörülmenyként hozza fel a film alapjául szolgáló híres Pierre Louys-regény elavultságát, viszont súlyosbító körülményként azt, hogy

ugyaneből a regényből annak idején Joseph von Sternberg — igaz, hogy Marlène Dietrich-hel — olyan filmet csinált, amelyet semmiképpen nem lehetett unalmasnak és semmitmondónak bélyegezni. A Duvivier-film egyetlen hiteles vonása egyébként az, amelyet nyilván a híres Kék angyal tanár-figurája inspirált: Don Mattéo Diaz spanyol bikatenyésztő és Bardot-imádó felismerhetően közeli rokona a Marlène harisnya-kötőjétől kába Aurath professzornak...

BÁCS IMRE